

# УРИВОК

*С*першу ми були єдиним цілим.

*Однак Бог вирішив, що такі, як є, ми Його не задовольняємо, тому заходився нас розділяти. Ми чимало розважали Бога, а потім, коли набридали Йому, Він забував про нас. У своїй байдужості Бог міг ставати таким жорстоким, що жахав мене. Бог умів бути лагідним, і тоді я любив Його так, як ніколи нікого не любив.*

*Гадаю, усі ми могли б жити певною мірою щасливо — Бог, я та інші, — якби не та клята книженція. Я терпіти її не міг. Знав, що зв'язок між нами — один із найпотворніших у світі. Проте жах пойняв мене пізніше, значно пізніше. Я не одразу це збагнув, бо надто мало знав про неї.*

*Так, я любив Бога, але ненавидів цю книжку, до якої Він зазирає із будь-якого приводу. Самого ж Бога це неабияк розважало. Коли Бог був у доброму гуморі, Він писав. Коли гнівався, писав. А одного дня, коли був у геть поганому настрої, Він скоїв величезну дурницю.*

*Бог розбив світ.*

\* \* \*

*Ага, оце згадав: Бога було покарано. Тоді я втямив, що Бог не всемогутній. Відтоді я більше ніколи Його не бачив.*

# ПАРТІЯ

Офелії засліпило очі. Щоразу, коли вона наважувалася визирнути з-під парасольки, сонце облягало її звідусіль: лилося з неба, відскакувало від лакованої дерев'яної набережної; від нього виблискувало все море й мерехтіли коштовності кожного придворного. Однак побаченого стало, щоб завважити: біля неї немає ні Беренільди, ні тітки Розеліни.

Офелія мусила визнати очевидне — вона заблукала. Для жінки, яка прибула до двору з твердим наміром знайти собі в ньому місце, це було геть недоречно. Адже в неї запланована зустріч, де її мали офіційно представити Фарукові. Якщо й існував хтось у світі, кого не варто було б змушувати себе чекати, то це напевно ж був він.

Де він? У тіні великих пальм? В одному з розкішних палаців, що вишикувалися в ряд уздовж берега? У пляжній кабінці?

Офелія звела голову до неба. Перехилившись через паранет, вона шукала очима Фарука, але море являло собою звичайнісіньку стіну, величезну рухливу фреску, де шум хвиль сприймався як штучний, як обрій і запах піску. Офелія поправила на носі окуляри й роззирнулася. У довколишньому краєвиді майже все було несправжнє: пальми, фонтани, море, сонце, небо й спека. Палаці — й ті, мабуть, були всього лише фасади з двох стін.

Химери.

Чого іншого сподіватися, коли перебуваєш на п'ятому поверсі Вежі, яка нависає над містом, а місто ширяє

над полярним ковчегом, і його температура зазвичай не буває вищою від мінус п'ятнадцяти градусів? Хай як місцеві мешканці перетворювали простір і ліпили химер по закутках, та все одно існували межі їхньої винахідливості.

Офелія не йняла віри фальшивкам, а ще більше — особам, які з того користалися, щоб маніпулювати іншими. З цієї причини їй було вкрай незатишно посеред штовханини придворних.

То були самі міражники, майстри витівок. Огрядні, світловолосі, світлоокі, з клановими татуюваннями. З-поміж них Офелія почувалася геть мініатюрною, відрізнялася від них своїм темнішим волоссям, а ще була короткозора — словом, чужинка. Вони іноді кидали на неї вимогливі погляди. Напевно, запитували себе, хто ж ця панночка, яка силкується сховатися під парасолькою. Утім Офелія нізащо б їм не зізналася, хто вона. Вона перебуває тут поза протекцією. Коли б усі дізналися, що вона наречена Торна, найненависнішого чоловіка суддів, то вона в одну мить залишилася б без голови. Або без царя в голові. У неї вже й без того після останніх нещасливих пригод були тріщина в ребрі, розбита щока, а під оком багровів синець. Чи цього не досить?

Від міражників Офелії була принаймні одна користь. Усі вони прямували до Пірса-Набережної на палях, що завдяки досить удалому оптичному ефектові ніби нависав над штучним морем. Примружившись, Офелія втямила: спалахи на краю Пірса, що їх вона завважила, були спричинені відблесками світла від велетенської споруди зі скла й металу. Цей Пірс-Набережна був не черговою фальшивкою, а справжнісіньким імперським палацом.

Якщо десь Офелія й мала шанс зустріти Фарука, Беренільду й тітку Розеліну, то лише там.

Офелія йшла назирці за колоною придворних. Воліла б бути якомога непомітнішою — якби ж не той шалик.

Одна половина його сповила її кісточку, а друга шарпалася долі, скидаючись на удава в розповні шлюбного періоду. Офелія ніяк не могла змусити його заспокоїтися. Хай вона й дуже рада знову бачити його цілим і неушкодженим після кількох тижнів розлуки, але все одно їй не хочеться щосили горлати, повідомляючи всіх, що вона анімістка. Звісно, не так голосно, коли б, приміром, знайшла Беренільду.

Проходячи повз газетний кіоск, Офелія ще більше насунула парасольку на обличчя. На всіх кіосках великими літерами були написи:

## КІНЕЦЬ ДРАКОНІВ: ХТО В ЛІСІ ПОЛЮЄ, ТОЙ МІСЦЕ МАРНУЄ

Офелії здалося, що це неабиякий несмак. Дракони — то чоловікова родина, і нещодавно вони загинули в лісі за драматичних обставин. Проте двір сприйняв це так, що на один суперницький клан просто стало менше.

Офелія почимчикувала Пірсом-Набережною. Раніше мерехтливі спалахи перетворилися на застиглий вогнеграй. Палац був іще більш монументальний, ніж його уявляла собі Офелія. Золота баня, стріла якої блискавкою линула до неба, змагалася із сонцем і була найвищою точкою грандіозної споруди зі скла й металу, увінчаної східними башточками.

«І все це, — подумала Офелія, перебігаючи очима по палацу, морю і юрбі придворних, — усе це всього-на-всього п'ятий поверх Фарукової Вежі».

Неспокій охопив Офелію.

Неспокій перейшов у паніку, коли вона побачила, як до неї прямують два пси — білі, велетенські, мов полярні ведмеді. Вони вп'ялися в неї очима, та Офелію налякали не вони, а їхній господар.

— Добридень, паняanko. Гуляєте на самоті?

Офелія не повірила очам, коли впізнала ті біляві кучері, окуляри з товстими лінзами та янгольське повно-виде обличчя.

Шевальє. Якби не цей міражник, Дракони ще потоптали б рясту. Він, може, і скидався на звичайного маленького хлопчачка — ба навіть більш незграбного за звичайних, — але ж насправді був такий палисвіт, що жоден дорослий не міг із ним упоратись, а родина навіть боялася його. Здебільшого міражники вдовольнялися тим, що ширили химери навколо себе; а от шевальє навіював їх прямісінько іншим людям. Випробовувати це відхилення в здібностях стало йому за улюблену іграшку. Він змусив служницю битися в істериці, тітку Розеліну — замкнутися в бульці спогадів, диких Звірів — напасти на Драконів, коли ті полювали на них, — і ніхто не міг заскочити його на гарячому.

Офелія повірити не могла, що у всьому дворі не знайшлося нікого, хто заборонив би йому виходити на люди.

— Здається, ви заблукали, — на диво ввічливо завважив шевальє. — Чи не хочете, бува, щоб я правив вам за провозатого?

Офелія не дала відповіді. Неможливо було визначити, котра — «так» чи «ні» — означала б смертний вирок.

— Ну нарешті! Та де ж ви були?

На превелику радість Офелії, то була Беренільда. Вона пробиралася крізь натовп придворних, граційно колихаючи сукнею, безтурботно, так само як лебідка, що пливе озером. Однак, узявши Офелію під руку, Беренільда щосили стиснула її.

— Добридень, пані Беренільдо, — пробурмотів шевальє.

Щоки його зашарілися. Він ніби як сором'язливо потер руки об тількик.

— Покваптеся, люба, — мовила Беренільда, не зласкавивши шевальє ні поглядом, ані відповіддю. — Партію вже майже зіграно. Ваша тітонька тримає нам місця.

Складно було витлумачити вираз обличчя шевальє — у цих товстих окулярах його очі зиркали ще нахабніше, — але Офелія щомиті впевнювалася, що він таки зніжковів. Вона не розуміла цього дівка. Він же не сподівався, врешті-решт, що дістане подяку за те, що спровокував загибель цілого клану?

— Відтепер ви зі мною не розмовляєте, пані? — запитав він стурбованим голосом. — І одного слівця мені не скажете?

Беренільда завагалася, відтак вимірила йому вдавано щир усмішку.

— Якщо вам так того треба, шевальє, навіть всім скажу: не все котові масниця — буде й великий піст.

На цьому віщуванні, виголошеному майже буденним тоном, Беренільда попростувала в бік палацу. Коли Офелія озирнулася, то від побаченого її аж морозом обсіпало. Шевальє пожирав її заздрими очима, її, не Беренільду. Чи спустить він за ними навздогін псів?

— З усіх людей, з якими ви ніколи не повинні залишатися наодинці, шевальє — перший у списку, — прошепотіла Беренільда, ще більше стискаючи руку Офелії. — Чому ви не слухаєте моїх порад? Поспішімо, — додала вона, надаючи ходи. — Партія от-от закінчиться, і в жодному разі не варто змушувати володаря Фарука чекати.

— Яка партія? — захекано перепитала Офелія.

Біль у тріснутому ребрі посилювався.

— Ви повинні справити добре враження на нашого пана, — звеліла Беренільда усміхаючись. — Сьогодні ми маємо більше ворогів, ніж союзників, — його протекція відіграватиме вирішальну роль для врівноваження. Якщо ви одразу не сподобаєтеся йому, то приречете нас на смерть.

Беренільда приклала руку до живота, долучаючи до цієї заяви й дитину, яку носила.

Іти було складно, і Офелія без угаву смикала шалик, що закручувався їй за ногу. Від слів Беренільди було геть

неможливо бодай трохи розслабитися. Побоювання лише зростало, бо в кишені сукні досі лежала телеграма від рідних. Занепокоєні тим, що від Офелії немає звісток, батьки, дядьки, тітки, рідні й двоюрідні брати й сестри поклали прибути на Полюс кількома місяцями раніше. Звісно ж, вони не знали, що їхня безпека так само залежить від Фарукової доброї волі.

Офелія з Беренільдою ввійшли до головної палацової ротонди — зсередини вона була ще видовищніша. З неї розходилися п'ять галерей, і кожна з них була так само велична, як і соборна нава. Притишений шепіт придворних, ледве чутний шурхіт їхнього вбрання, утім, відбивався від височезних вітражів доволі гучно. Тут зібралося винятково добірне товариство: міністри, консули, художники та їхні тодішні музи.

Мажордом у золотій лівреї рушив назустріч Беренільді і, підійшовши, мовив:

— Уклінно прошу дам пройти за мною в Гусячий сад. Володар Фарук прийме ваших високостей, щойно закінчиться партія.

Мажордом повів їх однією з п'яти галерей, перед тим звільнивши руки Офелії від її парасольки.

— Я б хотіла, щоб шалик був при мені, — ввічливо висловила своє побажання Офелія, коли мажордом запропонував залишити в передпокої і його.

Шалик звивався навколо щиколотки Офелії, і мажордом спантеличено глипав то на нього, то на дівчину.

— Повірте, він мені не заважає, — запевнила його Офелія.

Зітхнувши, Беренільда перевірила, чи добре приховує мереживо вуалі обличчя Офелії.

— Не показуйте садна, це вкрай невишукано. Якщо вам поталанить вправно розставити шахи, вважайте Пірс-Набережну за свій другий дім.